

Neexistovalo zde žádné nahoru a dolů, dopředu a dozadu ani noc a den. Čas se prolínal a v uších jí duněl jednotvárný ohlušující tlukot vlastního srdce. Nedokázala se zbavit neustálého strachu o Abeke, Rolana a Conora. Klid se snažila čerpat od Dží, což se jí částečně dařilo, ačkoliv se panda nacházela v pasivním stavu. Ale zatímco dříve ji Džíin klid v takových případech dokonale obklopil, nyní cítila jen jeho letmý dotek. Přesto tento komfort maximálně využívala a odolávala nutkání křičet.

„Tady bychom se měli zastavit,“ řekla Xanthé, když z tunelu vyšli do další prostorné jeskyně. „Trocha odpočinku nám všem určitě přijde vhod.“

Mej-lin se rozhlédla kolem. Ta prostora vypadala skoro úplně stejně jako ostatní, kterými už prošli.

„Je noc?“ zeptala se, ale pak si vzpomněla, že Xanthé mimo Phos Astos nejspíš neměla žádný způsob, jak si o tom udržet přehled. „Chci říct... je teď čas, kdy normálně spíš? A jak vůbec měříš hodiny?“

Nebylo to poprvé, co Mej-lin tuhle otázku položila, Xanthé ale přesto trpělivě odpověděla: „Podle zvuku vody ve skále. Podle toho, jak vysoko je přízemní poprašek a jestli jsou skalní mučky vzhůru.“ Pak pokrčila rameny a dodala: „A jak moc jsem unavená.“

„Myslím, že je to fascinující,“ řekl Takoda. „Chci říct, co je den a noc bez slunce a měsíce? Jak tělo pozná, kdy má spát a kdy má bdít?“

Kovo i Mej-lin současně protočili panenky, ale vzápětí se střetly jejich nevraživé pohledy, protože se navzájem přistihli. Nevěřila opičákovi a těm jeho očím, kterými jako by

ji bez přestání provokoval. Jeho tělo bylo neustále v pohotovosti. Čím jim dosud pomohl? To kvůli němu uvízli v podzemí a nyní se zdálo, že nedělá nic a jen čeká na vhodnou chvíli. *Vhodnou chvíli na co?*

Brigan tiše zakňučel. Mej-lin se otočila a spatřila Conora, jak napůl jde, napůl klopýtá a přidržuje se skalních výklenků.

„Čas také odhaduji podle toho,“ řekla Xanthé střízlivě, „jak moc si váš kamarád potřebuje odpočinout.“

„Jsem v pohodě,“ zamumlal Conor, ale blondaté vlasy se mu lepily k propocenenému obličejí. Mej-lin věděla, že trpí. „Jsem...“ utichl a projel jím třes.

Mej-lin se k němu natáhla, ale on před ní k jejímu úleku ucukl a z hrdla mu uniklo zasyčení.

Ten zvuk byl tak podivný, tak naprosto *nelidský*, že ji přinutil se zastavit. Ruce se mu zkroutily, ne do pěstí, ale do pařátů, a v obličejí se mu objevilo cosi zvířecího. Měl prázdný pohled a z napůl otevřené pusy se mu vydralo zavrčení.

Brigan skočil mezi Conora a ostatní. Ne však proto, aby ho chránil, uvědomila si Mej-lin polekaně, nýbrž aby chránil *je*. Kovo zavrčel a ochránářsky objal Takodu.

„Co se to děje?“ dožadovala se Xanthé vysvětlení a nevěřícně zírala na Conora. „Co je s ním?“

Conorův hrudník se zvedal a klesal a Mej-lin k němu opatrně vykročila. Xanthé se ji pokusila zadržet, ale Mej-lin zvedla ruku a upřeně se zahleděla na svého kamaráda. „Conore,“ zašeptala. „Jsi silnější. Bojuj s tím.“

Hoch pevně zavřel oči a otřáslo jím další zachvění. Pak zamrkal, vykulil oči a zvedl hlavu. Už to byl zase on. Ten